

[Køpke Christensen]

med de unge som målgruppe. Samme år faldt antallet af uheld, hvori der var impliceret spirituspåvirkede parter. Det sparede mange unge for kvæstelser og dødsfald, og det sparede samfundet for ca. 10 mio. kr. Kampagnen kostede ½ mio. kr.

Så langt kan man altså komme med oplysningskampagner, og kampagnen, jeg refererede til her, løb endda kun over ét år. På den baggrund vil det ikke være svært at forestille sig, at hvis man ligefrem fremstiller materiale om alkohol og alkoholskader til decideret undervisningsbrug, vil effekten være betydelig større end den, jeg nævnte i eksemplet. Det burde give sig selv, da undervisning i forholdene vil give lejlighed til en form for vedvarende kampagne. Når man i skolerne arbejder med mange andre problematiske forhold i vores samfund, er det vel ikke urimeligt også at arbejde med alkohol og alkoholskader.

Jeg vil med udgangspunkt i de forhold, jeg tidligere har beskrevet, slutte af med at mane til mere folkeoplysning, en styrket indsats på arbejdspladserne, bl.a. med fagbevægelsens positive indsats, en styrket indsats på uddannelsesinstitutioner og en styrkelse af den klassiske familieform.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Det kunne lyde på hr. Køpke Christensens tale, som om der var nogle, der havde fremsat et forslag om totalt forbud mod alkohol i Danmark. Det er der faktisk ikke nogen der har foreslået, og det står slet ikke i det dagsordensforslag, som Kristeligt Folkeparti har fremsat.

Der er tale om nogle ganske få restriktioner. Der er tale om arbejdspladserne, og det kan man få tilslutning til fra mange sider. Jeg har en artikel her fra LO-Bladet, hvori en alkoholiker, som var helt på spanden efter at have været ude i alkoholmisbrug, men blev reddet, siger: Forbyd alkohol på alle arbejdspladser!

Jeg siger ikke, vi skal gøre det, men det var et nødskrig. Jeg citerer det fra LO-Bladet, og jeg ved godt, at forbudet, som man havde i USA i 14 år af alle udskrives som det værste, der nogen sinde er sket.

Jeg kan ikke lade være med at fortælle, at New York Times den 16. oktober 1989 bragte en kronik af en fagmand på området, en professor i strafferet ved Harvard, som analyserer

virksomheden af det forbud, man mente man var nødt til at indføre i USA på det tidspunkt. Han konstaterer med tørre tal nedgangen i indlæggelser på psykiatriske afdelinger, nedgang i vold, nedgang i kriminalitet – en lang række felter – og han ender med at slå fast, at forbudet i virkeligheden var en succes.

Jeg taler ikke for forbud her, men vi behøver ikke at være så bange for et par restriktioner.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.45

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Kirsten Lee (RV):

Hr. Qvist Jørgensen harcelerede i sit indlæg i formiddags over, at der ikke er sket noget, siden man sidst diskuterede alkohol her i Folketinget. Hvad alkoholpolitik angår, har Socialdemokratiet nu heller ikke efter Det Radikale Venstres opfattelse bidraget til, at der sker noget.

Må jeg godt minde hr. Qvist Jørgensen om, at en socialdemokratisk ordfører fra denne talerstol i slutningen af 1970'erne undrede sig over, at man overhovedet skulle drøfte befolkningens alkoholforbrug i Folketinget. Det var i øvrigt kort tid efter, at Tinget havde haft en heftig debat om burhønsenes problemer.

Det er efter Det Radikale Venstres opfattelse en vigtig forespørgselsdebat, Kristeligt Folkeparti har rejst. Alkoholisme er vort største socialmedicinske problem, og vi har 200.000–300.000 alkoholikere her i landet. De menneskelige omkostninger i form af ødelagte liv er enorme og lader sig ikke opgøre i tal. Det drejer sig om vanrøgtede børn, det drejer sig om skilsmisser, det drejer sig om ofre for vold, herunder dem, der dræbes og lemlæstes af spritbilister. Det drejer sig om børn, der er født med svære handicap på grund af deres mødres alkoholmisbrug.

Også de samfundsøkonomiske omkostninger er enorme, og der er næppe tvivl om, at de indtægter, vi får ind fra giftskatterne, langtfra